ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 5ης Μαρτίου 1998 *

Στις υποθέσεις C-199/94 P και C-200/94 P REV,

Compañía Internacional de Pesca y Derivados SA (Inpesca), εταιρία ισπανικού δικαίου με έδρα το Bermeo (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τη Maria Iciar Angulo Fuertes, δικηγόρο Βισκάγιας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, 8-10, Rue Mathias Hardt,

αιτούσα την αναθεώρηση,

που έχει ως αντικείμενο την αναθεώρηση της διατάξεως του Δικαστηρίου της 26ης Οκτωβρίου 1995, C-199/94 P και C-200/94 P, Pevasa και Inpesca κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. I-3709),

όπου οι έτεροι διάδικοι είναι

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τους Francisco Santaolalla Gadea, κύριο νομικό σύμβουλο, και José Luis Iglesias Buhigues, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

και

η **Pesquería Vasco-Montañesa SA (Pevasa),** εταιρία ισπανικού δικαίου με έδρα το Bermeo (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τη Maria Iciar Angulo Fuertes,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

δικηγόρο Βισκάγιας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, 8-10, Rue Mathias Hardt,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Schintgen, πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini (εισηγητή) και G. Hirsch, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: S. Alber
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 12 Φεβρουαρίου 1996, η Compañía Internacional de Pesca y Derivados SA (Inpesca) υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 41 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αίτηση αναθεωρήσεως της διατάξεως του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 1995, C-199/94 P και C-200/94 P, Pevasa και Inpesca κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. I-3709, στο εξής: διάταξη του Δικαστηρίου).

2 Με τη διάταξη αυτή, το Δικαστήριο απέρριψε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, ως προδήλως αβάσιμες, τις αιτήσεις ακυρώσεως που άσκησαν η Pevasa και η Inpesca κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 28ης Απριλίου 1994, T-452/93 και T-453/93, Pevasa και Inpesca κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-229, στο εξής: διάταξη του Πρωτοδικείου).

3 Με τις ως άνω αιτήσεις αναιρέσεως ζητήθηκε, πρώτον, να ακυρωθεί η διάταξη του Πρωτοδικείου, δεύτερον, να ακυρωθούν οι αποφάσεις της Επιτροπής της 18ης Δεκεμβρίου 1990 και της 8ης Νοεμβρίου 1991 (στο εξής: επίδικες αποφάσεις), με τις οποίες απορρίφθηκαν οι αιτήσεις κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής που είχαν υποβάλει η Pevasa και η Inpesca για ένα σχέδιο ναυπηγήσεως σκάφους αλιείας και καταψύξεως τόνου βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ) 4028/96 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1986, σχετικά με κοινοτικές δράσεις για τη βελτίωση και την προσαρμογή των διαρθρώσεων του τομέα της αλιείας και της υδατοκαλλιέργειας (ΕΕ L 376, σ. 7), τρίτον, να υποχρεωθεί η Επιτροπή να λάβει τα αναγκαία μέτρα για τη χορήγηση της εν λόγω χρηματοδοτικής συνδρομής και, τέταρτον, να υποχρεωθεί η Επιτροπή στην αποκατάσταση των ζημιών που προκάλεσε με τη συμπεριφορά της.

4 Από την διάταξη του Δικαστηρίου προκύπτει, ειδικότερα, ότι καλώς το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι οι προσφυγές ακυρώσεως των επίδικων αποφάσεων είχαν ασκηθεί μετά την πάροδο της προθεσμίας του άρθρου 173 της Συνθήκης· ότι το αίτημα περί κηρύξεως ακύρων των επίδικων αποφάσεων συγχεόταν με το αίτημα ακυρώσεως το οποίο το Πρωτοδικείο είχε απορρίψει ως απαράδεκτο· ότι το αίτημα να υποχρεωθεί η Επιτροπή να λάβει ορισμένα μέτρα αντέβαινε προς την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου ότι ο κοινοτικός δικαστής δεν είναι αρμόδιος να διατυπώνει διαταγές στο πλαίσιο του ελέγχου της νομιμότητας που στηρίζεται στο άρθρο 173 της Συνθήκης· ότι το αίτημα περί αποζημιώσεως με το οποίο ζητήθηκε η καταβολή των αυτών ακριβώς ποσών με τα ποσά της κοινοτικής ενισχύσεως που δεν καταβλήθηκε και το οποίο στηρίχθηκε στους ίδιους λόγους ακυρότητας που είχαν προβληθεί στο πλαίσιο του αιτήματος ακυρώσεως συνιστούσε καταστρατήγηση της διαδικασίας· και, τέλος, ότι παρείλκε η εξέταση των λοιπών αιτημάτων, δεδομένου ότι εξαρτώνταν από την ακύρωση της διατάξεως του Πρωτοδικείου.

5 Η αιτούσα την αναθεώρηση ζητεί από το Δικαστήριο:

— να κρίνει παραδεκτή την αίτηση αναθεωρήσεως,

— να ακυρώσει τη διάταξη του Δικαστηρίου και, επομένως, να κρίνει παραδεκτή την προσφυγή ακυρώσεως που ασκήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου κατά των επίδικων αποφάσεων,

— να ακυρώσει τις επίδικες αποφάσεις,

— να υποχρεώσει την Επιτροπή να λάβει τα αναγκαία μέτρα για τη χορήγηση της αιτουμένης κοινοτικής χρηματοδοτικής ενισχύσεως, σύμφωνα με το άρθρο 176 της Συνθήκης ΕΚ,

— να κρίνει παραδεκτό και βάσιμο το αίτημα αποκαταστάσεως των ζημιών που προκλήθηκαν από τη συμπεριφορά της Επιτροπής, βάσει των άρθρων 176, 178 και 215 της Συνθήκης ΕΚ,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

6 Με τις παρατηρήσεις της, η Pevasa υποστηρίζει τα αιτήματα της Inpesca.

7 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να κρίνει την αίτηση αναθεωρήσεως απαράδεκτη,

— να καταδικάσει την αιτούσα την αναθεώρηση στα δικαστικά έξοδα.

8 Η αιτούσα προβάλλει τρία γεγονότα τα οποία χαρακτηρίζει νέα και αποφασιστικά και τα οποία, κατ' αυτήν, δικαιολογούν την αναθεώρηση της διατάξεως του Δικαστηρίου: πρώτον, ένα έγγραφο της Γραμματείας του Δικαστη-

ρίου της 27ης Νοεμβρίου 1995· δεύτερον, την ετήσια έκθεση του Ελεγκτικού Συνεδρίου για το οικονομικό έτος 1994 (ΕΕ 1995, C 303, σ. 1)· τρίτον, τη ναυπήγηση και τη δρομολόγηση, βεβαιούμενες με πιστοποιητικό του Anabac της 8ης Φεβρουαρίου 1996, του σκάφους αλιείας και καταψύξεως τόνου για το οποίο είχε ζητηθεί η επιδότηση.

9 Όσον αφορά το πρώτο από τα γεγονότα αυτά, η Inpesca ζήτησε από τον Γραμματέα του Δικαστηρίου, μετά την κοινοποίηση της διατάξεως του Δικαστηρίου, πλήρες αντίγραφο της εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και της θέσεως που έλαβε ο γενικός εισαγγελέας «για να γνωρίσει το σκεπτικό της διατάξεως, λόγω του ανεπαρκούς του περιεχομένου των σκέψεων 16 έως 29 της διατάξεως αυτής». Στις 27 Νοεμβρίου 1995, ο Γραμματέας του Δικαστηρίου απάντησε ότι, σύμφωνα με τις οδηγίες προς τον Γραμματέα του Δικαστηρίου, της 23ης Φεβρουαρίου 1989, οι διάδικοι δεν μπορούν να έχουν πρόσβαση στην έκθεση του εισηγητή δικαστή και ότι ο γενικός εισαγγελέας ακούγεται από το Δικαστήριο, αλλά δεν υποβάλλει γραπτές παρατηρήσεις.

10 Η αιτούσα τονίζει, συναφώς, ότι, σύμφωνα με το άρθρο 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, η έκθεση του εισηγητή δικαστή είναι θεμελιώδης για να κινηθεί η ειδική διαδικασία στην οποία υπάγει η διάταξη αυτή την κρίση περί απαραδέκτου. Επιπλέον, το άρθρο 18, τέταρτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου ορίζει ότι η προφορική διαδικασία περιλαμβάνει την ανάγνωση της εκθέσεως που υποβάλλει ο εισηγητής δικαστής. Η απόκρυψη της εκθέσεως αυτής από τους διαδίκους δημιουργεί αμφιβολίες ως προς την ύπαρξη ενός εγγράφου που είναι ουσιώδες για την απόφαση. Η πιστή και σχολαστική τήρηση του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας επιβάλλει επίσης την ακρόαση του γενικού εισαγγελέα. Η ακρόαση αυτή πρέπει να πραγματοποιείται τηρουμένων των άρθρων 164, 166 και 168 της Συνθήκης ΕΚ, τα οποία προβλέπουν την εκ μέρους του γενικού εισαγγελέα υποβολή δημόσιων και αιτιολογημένων προτάσεων επί των ενώπιον του Δικαστηρίου υποθέσεων. Η εν λόγω παρέμβαση του γενικού εισαγγελέα αποτελεί την απαραίτητη εγγύηση της τηρήσεως του δικαίου κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή της Συνθήκης.

11 Όσον αφορά το δεύτερο από τα γεγονότα που προβάλλονται με την αίτηση αναθεωρήσεως, η Inpesca ισχυρίζεται ότι από την ετήσια έκθεση του Ελεγκτικού Συνεδρίου για το οικονομικό έτος 1994 προκύπτει ότι «τα παραδείγματα σπατάλης και κακής διαχειρίσεως των κοινοτικών κεφαλαίων, που παρατίθε-

νται σε διάφορες εκθέσεις που καταρτίζει το Ελεγκτικό Συνέδριο, μαρτυρούν επαρκώς, αφενός για την ανάγκη καταβολής προσπαθειών από κοινού προκειμένου να υλοποιηθεί το βελτιωτικό πρόγραμμα της Επιτροπής και, αφετέρου, για την ανάγκη μεταβάσεως από μια μάλλον χαλαρή αντίληψη για τον προϋπολογισμό "που δίνει προτεραιότητα στην κατανάλωση" σε μια προσέγγιση που να βασίζεται στην καλή χρήση των κεφαλαίων». Οι παρατηρήσεις αυτές του Ελεγκτικού Συνεδρίου στοιχούν με εκείνες που η αιτούσα εξέθεσε στο πλαίσιο της αρχικής προσφυγής της. Το Δικαστήριο απέρριψε τις αιτήσεις αναιρέσεως χωρίς την παραμικρή αναφορά στις ανεπάρκειες αυτές της διαχειρίσεως της Επιτροπής.

12 Τρίτον, η αιτούσα υποστηρίζει ότι εκπλήρωσε τις αναλήψεις υποχρεώσεων που προβλέπονται στον κανονισμό 4028/86, χωρίς ωστόσο να λάβει την αιτούμενη χρηματοδοτική ενίσχυση. Συγκεκριμένα, ένα σκάφος αλιείας και καταψύξεως τόνου το «Txori-berri» ναυπηγήθηκε στο Astilleros Balenciaga de Zumaya (Ισπανία) και χρησιμοποιείται για αλιεία, από τις 12 Μαρτίου 1992, στα ύδατα των Σεϊχελλών, της Μαδαγασκάρης και των Κομορών, όπως βεβαιώνει το πιστοποιητικό του Anabac της 8ης Φεβρουαρίου 1996.

13 Η Επιτροπή φρονεί ότι κανένα από τα στοιχεία που προβάλλει η αιτούσα δεν πληροί τις αναγκαίες προϋποθέσεις για να δικαιολογηθεί η αναθεώρηση. Ισχυρίζεται, ειδικότερα, ότι το γεγονός ότι οι διάδικοι δεν είχαν πρόσβαση στην έκθεση του εισηγητή δικαστή και το γεγονός ότι ο γενικός εισαγγελέας δεν υπέβαλε γραπτές προτάσεις ήσαν γνωστά στο Δικαστήριο κατά τον χρόνο εκδόσεως της διατάξεως και ότι δεν μπορούσαν να επηρεάσουν το περιεχόμενο της διατάξεως αυτής. Η δημοσίευση της εκθέσεως του Ελεγκτικού Συνεδρίου, η οποία είναι μεταγενέστερη της διατάξεως, δεν μπορούσε ούτε αυτή να ασκήσει αποφασιστική επιρροή στη λύση της διαφοράς. Ομοίως, η ναυπήγηση και η δρομολόγηση του πλοίου αποτελεί γεγονός το οποίο γνώριζε απολύτως η αιτούσα πριν από την έκδοση της διατάξεως και δεν μπορούσε να ασκήσει οποιαδήποτε επιρροή στο περιεχόμενο της διατάξεως αυτής.

14 Σύμφωνα με το άρθρο 100, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Δικαστήριο, χωρίς να προδικάσει στην ουσία και αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, εκδίδει απόφαση εν συμβουλίω περί του παραδεκτού της αιτήσεως.

15 Πρέπει κατ' αρχάς να υπενθυμιστεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 41, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, η αναθεώρηση της αποφάσεως δύναται να ζητηθεί από το Δικαστήριο εφόσον γίνει γνωστό γεγονός αποφασιστικής σημασίας το οποίο ήταν άγνωστο στο Δικαστήριο και στον διάδικο που ζητεί την αναθεώρηση, προ της εκδόσεως της αποφάσεως.

16 Το γράμμα του Οργανισμού δεν προβλέπει ρητώς ότι μια διάταξη μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αιτήσεως αναθεωρήσεως. Ωστόσο, εν προκειμένω, η αίτηση αναθεωρήσεως αφορά διάταξη με την οποία απορρίφθηκαν αιτήσεις αναιρέσεως ως προδήλως αβάσιμες, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, και η οποία παράγει συνεπώς αποτελέσματα ανάλογα με εκείνα μιας αποφάσεως η οποία θα είχε απορρίψει τις αιτήσεις αναιρέσεως ως αβάσιμες. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, σε περίπτωση που ανακαλύπτεται ένα νέο και αποφασιστικό γεγονός, συγχωρείται η υποβολή αιτήσεως αναθωρήσεως κατά μιας τέτοιας διατάξεως (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 7ης Μαρτίου 1995, C-130/91 REV, ISAE/VP και Interdata κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-407, και της 16ης Ιανουαρίου 1996, C-130/91 REV II, ISAE/VP και Interdata κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-65).

17 Όπως έχει επανειλημμένα κρίνει το Δικαστήριο, η αναθεώρηση δεν αποτελεί είδος εφέσεως, αλλά έκτακτο ένδικο μέσο, που παρέχει τη δυνατότητα προσβολής του δεδικασμένου που παράγει η απρόσβλητη απόφαση λόγω των διαπιστώσεων σχετικά με τα πραγματικά περιστατικά στις οποίες στηρίχθηκε το δικαστήριο. Η αναθεώρηση προϋποθέτει την ανακάλυψη πραγματικών στοιχείων, τα οποία προϋπήρχαν της δημοσιεύσεως της αποφάσεως, αλλά ήσαν άγνωστα μέχρι τότε στο δικαστήριο που εξέδωσε την απόφαση αυτή, καθώς και στον αιτούντα την αναθεώρηση, και τα οποία, αν το δικαστήριο είχε μπορέσει να τα λάβει υπόψη, θα μπορούσαν να το οδηγήσουν σε διαφορετική λύση της διαφοράς (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση της 16ης Ιανουαρίου 1996, ISAE/VP και Interdata κατά Επιτροπής, σκέψη 6).

18 Εν προκειμένω όμως, τα στοιχεία που αναφέρονται στο έγγραφο της Γραμματείας του Δικαστηρίου της 27ης Νοεμβρίου 1995, τα οποία προβάλλει η αιτούσα προς στήριξη της αιτήσεώς της, αφορούν, αφενός, τους κανόνες διαδικασίας που εφαρμόζονται όταν το Δικαστήριο αποφαίνεται με την έκδοση διατάξεως, αφετέρου δε, μεταξύ άλλων, τα απολύτως γνωστά στο

Δικαστήριο γεγονότα ότι ο γενικός εισαγγελέας δεν υποβάλλει δημοσίως γραπτές προτάσεις και ότι οι διάδικοι δεν έχουν πρόσβαση στην έκθεση του εισηγητή δικαστή. Τα στοιχεία αυτά δεν συνιστούν επομένως νέα γεγονότα ικανά να δικαιολογήσουν αίτηση αναθεωρήσεως.

19 Όσον αφορά την έκθεση του Ελεγκτικού Συνεδρίου, πρέπει να παρατηρηθεί ότι αφορά, το πολύ, την ουσία των υποθέσεων που η Pevasa και η Inpesca έφεραν ενώπιον του Πρωτοδικείου, ενώ η διάταξη του Δικαστηρίου θίγει μόνο τα ζητήματα που αφορούν το παραδεκτό των προσφυγών που ασκήθηκαν σε πρώτο βαθμό και των αιτήσεων αναιρέσεως που υποβλήθηκαν κατά της διατάξεως περί απαραδέκτου του Πρωτοδικείου. Είναι επομένως πρόδηλον ότι η έκθεση αυτή δεν μπορούσε να ασκήσει αποφασιστική επιρροή στη λύση της διαφοράς.

20 Ομοίως, το πιστοποιητικό που αφορά τη ναυπήγηση και τη δρομολόγηση του πλοίου, για το οποίο είχε ζητηθεί η κοινοτική ενίσχυση, είναι παντελώς αλυσιτελές σε σχέση με τη διάταξη την οποία αφορά η αίτηση αναθεωρήσεως. Επιπλέον, το γεγονός αυτό δεν είναι νέο, δεδομένου ότι ήταν γνωστό στην αιτούσα πολύ πριν από την έκδοση της διατάξεως του Δικαστηρίου.

21 Επομένως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 100, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη η αίτηση αναθεωρήσεως της διατάξεως του Δικαστηρίου.

Επί των δικαστικών εξόδων

22 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή η αιτούσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα. Όσον αφορά την Pevasa, πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, να καταδικαστεί να φέρει τα δικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναθεωρήσεως ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την Inpesca στα δικαστικά έξοδα.

3) Η Pevasa θα φέρει τα δικά της έξοδα.

Εκδόθηκε εν συμβουλίω στο Λουξεμβούργο στις 5 Μαρτίου 1998.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

R. Schintgen